

Γ' ΣΤΑΣΙΜΟ

Στ.781-800

Το στάσιμο αυτό έχει στενή σχέση με το προηγούμενο Επεισόδιο. Εξυμνεί την παντοδυναμία του Έρωτα, παίρνοντας αφορμή από τη σύγκρουση του Κρέοντα και του γιου του. Ο χορός πιστεύει πως η στάση του Αίμονα προς τον πατέρα του είναι αποτέλεσμα του έρωτά του για την Αντιγόνη. Ο έρωτας αυτός είναι ο κρίκος που συνδέει τη μοίρα της Αντιγόνης με τη Δίκη. Ο χορός υπογραμμίζει την οικουμενική κυριαρχία του Έρωτα αποδίδοντάς του γνωρίσματα και ιδιότητες τοποθετημένα σε ζώνη με αντιθετικό χαρακτήρα και επεκτείνοντας την κυριαρχία και την επιρροή του σε όλες τις καταστάσεις, σ' όλα τα μέρη και σ' όλες τις υπάρξεις. Η υπογράμμιση μάλιστα της ακαταμάχητης δύναμης του Έρωτα δείχνει ότι ο Χορός δέχεται ένα ελαφρυντικό για τη συμπεριφορά του Αίμονα. Ο Αίμων δε σεβάστηκε την πίστη στην πατρίδα και στον πατέρα του, γιατί βρισκόταν υπό την κυριαρχία ενός θεού στον οποίο κανένας δεν μπορεί να αντισταθεί.

Ο δραματικός ρόλος του χορικού είναι σύνθετος. Βαθαίνει και ευρύνει την ουσία της προηγούμενης σκηνής και παίζει ρόλο ενός «υποκατάστατου» για την έλλειψη μιας σκηνής ανάμεσα στην Αντιγόνη και τον Αίμονα. Επίσης, είναι ένα προοίμιο για τον κομμό που ακολουθεί, όπου η συγκέντρωση συγγενικών αναφορών στο θάνατο και το γάμο συντελούν στην ένταση των συναισθημάτων και τη θεώρηση της ιδέας της αγάπης από την πλευρά της Αντιγόνης.

Το χορικό αυτό, με τη λυρική του διάθεση και έξαρση, ασκεί ευεργετική και λυτρωτική επίδραση στους θεατές. Καταπραΰνει την ταραγμένη τους ψυχή και λειτουργεί ως αναπαύλα ανάμεσα στην ένταση της σύγκρουσης Κρέοντα και Αίμονα και στον κομμό της Αντιγόνης, που ακολουθεί.

Στ. 781-784: Υπάρχει κάποια αντιθετική σχέση ανάμεσα στα δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα που αποδίδει ο χορός στον έρωτα. Το πρώτο γνώρισμα εκφράζει την τραχύτητα, σκληρότητα και ορμητικότητα, κυρίως με τη λέξη «πόλεμο», ενώ το δεύτερο αντανακλά τη λεπτή και τρυφερή του παρουσία. Εκφράζει την ομορφιά της νεανικής ηλικίας, την τρυφερότητα και την αγνότητα του ερωτικού συναισθήματος.

Στ.785: Η αναφορά στα πέλαγα και στους τόπους έχει ως στόχο να δείξει την έκταση της κυριαρχίας του Έρωτα· να επισημάνει την παγκοσμιότητά του και να υποβάλει την ιδέα ότι το αγνό αυτό αίσθημα δε γνωρίζει τοπικούς περιορισμούς.

Στ.792: Η δήλωση του χορού για την παράφορη ερωτική μανία που οδηγεί στον όλεθρο μας θυμίζει τη σκέψη που διατύπωσε για την Αντιγόνη στο προηγούμενο Στάσιμο (στ.622-625) και στις δύο περιπτώσεις γίνεται λόγος για άτομα δίκαια, των οποίων η σκέψη σκοτίζεται από επέμβαση κάποιου θεού. Το αποτέλεσμα της παρέμβασης ήταν να παρερμηνεύσουν τις καταστάσεις με απώτερη κατάληξη την καταστροφή και τον όλεθρό τους. Με την αναλογία αυτή ο Σοφοκλής «συνενώνει» τον Αίμονα και την Αντιγόνη και τους κάνει να βαδίζουν προς το θάνατο κινούμενοι από Έρωτα, αν και διαφορετικού τύπου.

Στ.798: Καθώς η δύναμη του Έρωτα τοποθετείται δίπλα στις άλλες κορυφαίες δυνάμεις που καθορίζουν τα ανθρώπινα, υπογραμμίζεται η υβριστική συμπεριφορά του Κρέοντα, ο οποίος τις περιφρόνησε.